

La música de la meva filla

Dg, 12/10/2014 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Asseguda a terra a la plaça, a recer de l'ombra d'aquest arbre sagrat que diuen que conté cent mil déus, no puc deixar d'encomanar-me de les rialles dels infants que s'entretenen amb un joc incompreensible pe ami, però entusiasmant i divertit per a ells.

Un joc que és resultat de la seva imaginació, ja que no necessita elements materials, sinó que s'abasteix d'un llenguatge tan universal com són les corredisses, els crits, les rialles...

Aquesta és una de les moltes vegades que l'esvalotament dels infants m'ha traspasat una sensació de calma, benestar i satisfacció. Si he de cercar nom a aquesta sensació, primer he d'acceptar que es tracta d'un sentiment, i aquest sentiment no és altre que l'alegria. Una profunda alegria interior que neix de la felicitat pròpia, que sols pot ser veritable si s'emmiralla en la felicitat dels altres, si primer un se sap estimat i en pau amb si mateix.

L'alegria, que vull creure innata a la persona des de la infantesa, té la capacitat de créixer o minvar, depenent de les pròpies vivències i de com les afrontem. I aquesta possibilitat de variació moltes vegades és capaç de determinar la nostra actitud davant la vida.

Sembla lògic pensar que mentre tenim el dipòsit interior ple, som capaços de transmetre als altres una forma de fer més propera, acollidora, enriquidora, positiva... però també té tot el sentit preguntar-nos què fa minvar aquesta alegria i, com reposarem la que perdem. Arribats en aquest punt, ens cal revisar els motius que ens donen o ens prenen l'alegria i, dins d'aquests, establir una classificació entre interns i externs. Així, doncs, és d'esperar que trobarem la composició de conjunt que ens faci tenir sempre el dipòsit ple; perquè l'alegria també es gasta quan la donem o compartim amb els altres, però aquest sí que és un fet plenament satisfactori per a ambdues parts.

Potser té a veure amb la seva innocència, però, l'alegria com un sentiment innat en els infants, com a mirada neta al món! No sols el sentiment en si mateix, sinó la capacitat de compartir-la i oferir-la de manera gratuïta, espontània i inconscient.

Sento una veu que em crida per cantar-me una cançó, i la veritat és que no m'importa la lletra, sinó la música. Cert és que la música que hi posa la meva filla és aquesta ALEGRIA amb majúscules de què he parlat. Ve a ser "*Alegria com una espurna de vida (...) Com la llum de la vida, Alegria*" (Alegria, Circ du Solei)